

[Ib Jakobsen]

ver sunget den samme sang, som man har hørt gentagne gange, nemlig at udgifterne til sygehuse aldrig har været større, end de er for tiden. Nu er tal jo et taknemligt materiale til at beskrive både det ene og det andet, og sundhedsministeren bruger altså tallene til at fortælle, at der inden for sygehussektoren i hvert fald ikke har været tale om nedskæringer.

Hvis man vil kontrollere disse voldsomme udgiftsstigninger, som ministeren altså påstår der er, kan man – og det vil jeg tilråde andre at gøre, hvis man vil ofre 115 kr. – erhverve sig den betænkning, der er afgivet af det udvalg, der blev nedsat af indenrigsministeren med den opgave at give et bud på, hvordan det amtskommunale pres kan stoppes. Hvis man læser denne betænkning, vil man kunne se, at de udgiftsstigninger, der er tale om, og som altså kun ligger på omkring 1 pct., ikke er forbundet med stigninger i sygehusenes serviceniveau. Tværtimod har det været nødvendigt at skære ned på serviceydelserne for at fastholde den begrænsede udgiftsstigning. Det er altså nedskæringer, nedskæringer og atter nedskæringer, der har været tale om, og det fortsætter stadig væk inden for sygehussektoren. Det vil man kunne få at vide, hvis man henvender sig til sygehusudvalgene i de forskellige amtskommuner.

I sin redegørelse kommer ministeren ind på – og det er selvfølgelig fornuftigt – nødvendigheden af sundhedsfremmende foranstaltninger og forebyggelse. Men hvor er det i grunden en utrolig fattig forestillingsevne, ministeren besidder, når hun giver sit bud på, hvori denne forebyggelse skal bestå. Efter ministerens opfattelse er det alene det enkelte menneske, der har ansvaret. Skulle man komme til at lide af en hjerte-kar-lidelse eller en kræftsygdom, er man efter ministerens opfattelse selv ude om det: man kunne jo bare lade være med at ryge eller drikke. Og når man nu har levet et så uansvarligt liv, skal man altså ikke blot komme anstiggende og bede om behandling. Det er rent faktisk ministerens budskab.

Men man må spørge sig, hvorfor ministeren ikke beskæftiger sig med det væsentligste og det mest elementære, når det gælder forebyggelse af sygdomme, nemlig arbejdsmiljøet. I rapporter fra arbejdsmedicinske klinikker, fra Sundhedsstyrelsen og fra andre eksperter er det gang på gang slået fast, at den væsentligste årsag til det sygdomsmønster, vi kender, er arbejdsmil-

jøet. Og det dokumenteres, at halvdelen af alle hjertelidelser kunne undgås ved, at man satte ind over for den måde, giftstoffer og opløsningsmidler anvendes på på de danske arbejdspladser. Det samme kunne man sige om de fleste kræftlidelser, og dertil kommer en lang række andre lidelser, som er betinget af arbejdsmiljøet. Men det bliver kun nævnt med ét eneste ord i hele den sundhedspolitiske redegørelse.

Men hvorfor ønsker ministeren ikke at sætte ind over for dette arbejdsmiljø? Ja, der er vel kun én årsag til dette, nemlig at sundhedsministeren i lighed med resten af regeringen anerkender arbejdsgivernes ret til at betragte den arbejdskraftreserve, de har, som et reservedelslager. Når en arbejder som følge af arbejdsmiljøet er slidt ned, kan arbejdsgiveren blot smide vedkommende på porten og ringe til Arbejdsformidlingen efter en ny forsyning. Derfor er det selvfølgelig betimeligt, at man ikke ændrer de arbejdsmiljøer, vi kender, for det vil betyde nogle udgifter for arbejdsgiverne, og de skal naturligvis, som det altid er tilfældet, fredes, også når det angår sundhedsproblemerne.

Sundhedsministeren gør jo i øvrigt også klart i sin redegørelse, at hun ikke kunne drømme om at gribe ind, når det gælder fremme af sundheden i samfundets forskellige sektorer. Hun nævner også i redegørelsen noget om uddannelser inden for sektoren. Ja, vi kender jo alle problemerne. Der råbes og skrives efter ekstra personale. Men der er ingen vilje i regeringen og heller ikke hos sundhedsministeren til at imødekomme det behov, der er for ny uddannelse og ekstra personale. Et eksempel på konsekvensen er, at man bl.a. på Bispebjerg Hospital har sat en efterlysning i gang for at finde pårørende, som kunne medvirke til plejen af patienterne, og det er naturligvis en anden måde at få etableret sig på med det private initiativ.

Med den forskning og teknologiske udvikling, vi har oplevet inden for de seneste år, forholder det sig rent faktisk sådan, at man er i stand til at kurere så mange lidelser, som i dag ikke bliver behandlet, at det svarer til, at man kan spare mindst 200 menneskeliv om året. Dette er ikke noget, jeg står og postulerer; det er et tal, som er offentligt tilgængeligt igennem de undersøgelser, der er foretaget.

Men man er altså bedøvende ligeglad med, at der ligger i hundredvis af mennesker og dør på vores hospitaler, på gangene eller hjemme